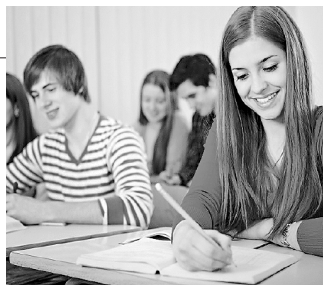

4 Наука етнологія має об'єднавче значення для українського суспільства, її варто вивчати у вишах

13 Розпорядження Кабінету Міністрів України про внесення змін до переліку інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, що можуть реалізовуватися у 2016 році за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку

ГАЗЕТА ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

СУБОТА, 17 ГРУДНЯ 2016 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№238 (5858)

ЦИТАТА ДНЯ

ГЕННАДІЙ ЗУБКО:

«Ми продовжуємо на наступний рік програму «теплих» кредитів. Вона показала результативність, бо вже 200 тисяч сімей скористалися нею».

Віце-прем'єр-міністр — міністр регіонального розвитку, будівництва та ЖКГ про дієвість запровадженої урядом політики енергоефективності

2

Євросоюз продовжив санкції проти РФ

ГЕОПОЛІТИКА. Під час саміту в Брюсселі лідери ЄС домовилися продовжити санкції щодо Росії до липня 2017 року через агресію на сході України (чинність нинішніх санкцій закінчується наприкінці січня наступного року).

За інформацією Німецької хвилі, заблокувати антиросійські санкції намагалася Італія. Натомість, як повідомила журналістам Прем'єр-міністр Польщі Беата Шидло, Варшава та Лондон пропонували зробити санкції проти РФ жорсткішими. «Перша ініціатива надійшла від британського прем'єра Терези Мей. Вона запропонувала обговорити можливість запровадження нових санкцій, пов'язаних із сирійськими подіями. Цю ініціативу довго обговорювали, але вона не знайшла достатньої підтримки», — розповіла польський прем'єр.

Також, за словами Беати Шидло, польська сторона висунула ініціативу запровадити санкції проти РФ не на шість місяців, як нині, а на дванадцять. «Це зняло б багато політичних ризиків, і я певна, що цю ініціативу обговорюватимуть і надалі», — оптимістично заявила вона.

ЦИФРА ДНЯ

187 500

військовослужбовців — учасників антитерористичної операції на сході країни вже отримали статус учасника бойових дій

Курортний комфорт у найлютіші морози

фото з сайту fiveamps.org.uk

5

ТЕПЛЕ МІСТО. На Івано-Франківщині втілюють один із найбільших у Східній Європі проектів з одночасної термомодернізації будинків

ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА ГАЗЕТИ «УРЯДОВИЙ КУР'ЄР» НА 2017 РІК

ПЕРЕДПЛАТУ ПРИЙМАЮТЬ УСІ ВІДДІЛЕННЯ ЗВ'ЯЗКУ УКРПОШТИ

Газета для тих, хто приймає рішення

ОПЕРАТИВНО

друкуємо закони України, укази і розпорядження Президента, урядові рішення, адже більшість із цих документів набирають чинності саме з дня опублікування в «Урядовому кур'єрі»

ОБ'ЄКТИВНО

висвітлюємо діяльність глави держави, роботу Кабінету Міністрів, органів виконавчої влади в центрі та на місцях

ТЕЛЕКУР'ЄР

програми головних телеканалів України на сторінках «Урядового кур'єра»

КОМПЕТЕНТНО

на запитання читачів відповідають авторитетні спеціалісти: урядовці, юристи, учені, лікарі

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА

	для ветеранів війни, пенсіонерів, чорнобильців, студентів	для інших передплатників та підприємств і організацій
на 1 місяць	25 грн	47 грн
на 3 місяці	75 грн	141 грн
на півроку	150 грн	282 грн
на рік	300 грн	564 грн
Соціальний передплатний індекс	40227	Передплатний індекс 61035

УВАГА! Послуга за приймання передплати на 2017 рік — безкоштовна.

У Києві газету також можна придбати в кіосках «Союздрук»

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 16 грудня 2016 року

USD 2629.8510 за 100 доларів США

EUR 2740.0418 за 100 євро

RUB 4.2667 за 10 рублів

/ AU 296371.06

AG 4244.58

PT 247731.96

PD 192768.08

за 10 трійських унцій

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Наступний рік визначить долю громад

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ. Фінансовий ресурс територіям слід буде спрямувати на інфраструктурні проекти

Лора ВОВК

для «Урядового кур'єра»

Результати реформ децентралізації та енергоефективності за 2016 рік оголошував віцепрем'єр-міністр — міністр регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства Геннадій Зубко під час публічної підсумкової колегії відомства.

Однозначної відповіді на запитання, чи вдалося уряду виконати всі пріоритети свого річного плану, поки що немає. Щоправда, слова віцепрем'єра надихнули учасників колегії на оптимістичне бачення 2017-го децентралізаційного року. «В Україні вже створено 367 об'єднаних територіальних громад, здатних самостійно вирішувати питання місцевого значення. Децентралізація вже незворотна і невдовзі наблизиться до екватора. У межах фінансової децентралізації унормовано передачу органам місцевого самоврядування додаткових бюджетних повноважень», — зазначив Геннадій Зубко.

Підбиваючи підсумки року, він розповів і про вихід 159 ОТГ на безпосередні відносини з держбюджетом. Вони отримали міжбюджетні трансферти. А це і освітня, і ме-

Фото Володимира ЗАКІ

Упродовж року реформа енергоефективності довела практичну дієвість

дична субвенції. Зокрема, мільярд гривень субвенції з держбюджету спрямовано на формування інфраструктури територій громад.

Окрім цього, від ЄС ОТГ надійшов перший транш секторальної бюджетної підтримки. Йдеться про 23 мільйони євро на безоплатній і безповоротній основі. «Ці кошти буде спрямовано на проекти регіонального розвитку, на досягнення цілей Державної стратегії регіонального розвитку», — уточнив віцепрем'єр, не

оминувши увагою й затвердження 25 регіональних стратегій.

Створено й правові основи для розвитку агенцій регіонального розвитку, розпочато процес їх організації в регіонах. А ще затверджено Державну програму розвитку трансграничного співробітництва на 2016—2020 роки. Вона передбачає реалізацію 25 проектів.

Окремо Геннадій Зубко повідомив про старт втілення в життя програми «U-LEAD з Європою: Програма для України з

розширення прав і можливостей на місцевому рівні, підзвітності та розвитку». Її обсяг фінансування вимірюється 97 мільйонами євро.

«Поточного року розроблено проект закону «Про фонд енергоефективності», який схвалено КМУ. Становлення фонду виходить на фінішну пряму», — цитує слова урядовця прес-служба відомства.

Наступне досягнення — внесення змін до нормативно-правових актів для продовження чинності

Державної цільової економічної програми енергоефективності й розвитку сфери виробництва енергоносіїв з відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива. За словами Геннадія Зубка, на здешевлення «теплих» кредитів працюватимуть 208 місцевих програм в усіх регіонах України. Їх уже ухвалено.

Під час підсумкової колегії стало зрозуміло, що Мінрегіон реалізовує п'ять масштабних проектів зі Світовим банком та Європейським інвестиційним банком. Так, програму «Підвищення енергоефективності у секторі централізованого теплопостачання» оцінюють в 315,5 мільйона доларів, Другий проект розвитку міської інфраструктури — в 350 мільйонів доларів, Надзвичайну кредитну програму для відновлення України — в 200 мільйонів євро. На Програму розвитку муніципальної інфраструктури України потрібно 400 мільйонів євро, а на «Розвиток системи водопостачання та водовідведення в м. Миколаєві» — 15,54 мільйона євро.

Опісля Геннадій Зубко нагадав присутнім про підписання додаткової угоди № 1 між урядом та Європейською комісією до угоди про фінансуван-

ня Програми підтримки секторальної політики. Вона дасть змогу залучити близько 50 мільйонів євро прямої бюджетної підтримки на реалізацію проектів у межах завдань Державної стратегії регіонального розвитку.

У Мінрегіоні переконані, що позитивні результати реформи вже відчув кожен українець. Стверджуючи це, посадовці керуються статистичними даними за 11 місяців року. Показове зростання надходжень до місцевих бюджетів на 43,7 мільярда гривень — до 131,9 і збільшення надходжень до бюджетів ОТГ на 2 мільярди гривень — до 2,9. Ці кошти вже спрямовують на відновлення інфраструктури територій: шкіл, дитсадків, пожежних частин, госпітальних округів, доріг.

Наступний рік буде визначальним для об'єднання територіальних громад. У річній стратегії прописано навіть завдання створити законодавче підґрунтя реформи й закріпити положення децентралізації у Конституції. Найважливішу роль відіграватимуть закони «Про Фонд енергоефективності», «Про енергетичну ефективність будівель», «Про житлово-комунальні послуги», «Про комерційний облік комунальних послуг».

Суспільство очікує від суддів... правосуддя

Михайло ЮРЧЕНКО

для «Урядового кур'єра»

МЕТА. У присутності Президента Петра Порошенка склали присягу судді, яких було призначено на посаду у перехідний період судової реформи, аби вони мали змогу забезпечити громадянам доступ до правосуддя.

За інформацією Ради суддів, на нинішньому етапі реформування четвертої влади через звільнення значної кількості суддів на заваді продуктивній роботі стала недоукомплектованість судів різних інстанцій. Зрозуміло, це аж ніяк не сприяло їхній ефективній роботі.

Глава держави акцентував увагу новопризначених суддів на тому, що сьогодні наша країна переживає якісно новий період свого розвитку, а її громадяни особливо гостро потребують захисту правди, справедливості, чесного й справедливого суду. І на суддів, яких приведено до присяги в такій урочистій атмосфері, покладено величезну відповідальність перед суспільством.

Тож Петро Порошенко висловив переконання, що завдяки проведенню судової реформи система правосуддя в Україні нарешті стане доступною, відритою, професійною та позбавленою корупційних схем.

Петро Порошенко звернув увагу присутніх на те, що новопризначені судді першими розпочинають свою роботу в умовах зміненого Основного Закону України. За ними настане черга присягати суддів нового Верховного Суду, конкурс до якого триває. Впродовж найближчих трьох місяців кандидати, які подали документи для участі в конкурсі, пройдуть кілька етапів відбору. Петро Порошенко закликав комісію бути чесною, неупередженою та відкритою, а громадськість — пильно стежити за перебігом конкурсу, повідомляє департамент прес-служби АП.

А законопроект «Про Вищу раду правосуддя», як сподівається Петро Порошенко, буде доопрацьовано з урахуванням зауважень й ухвалено Верховною Радою вже наступного тижня.

Ще одним пріоритетом глава держави назвав розроблений Радою з питань судової реформи та підтриманий Венеціанською комісією законопроект «Про Конституційний Суд України», який встановлює конкурсні процедури відбору суддів Конституційного Суду, запроваджує новацію — інститут конституційної скарги як додатковий механізм захисту прав і свобод громадян. Не менш важливі, на думку Петра Порошенка, є доопрацювання й ухвалення нового процесуального законодавства.

Економічна частина має найбільшу вагу

Відділ новин «Урядового кур'єра»

ПАРТНЕРСТВО. Підбиваючи підсумки року в частині європейської інтеграції, віцепрем'єр-міністр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції Іванна Климпуш-Цинцадзе зазначила, що, на жаль, результати не настільки позитивні, як очікувалося. Однак за перші дев'ять місяців 2016 року товарообіг між Україною та ЄС зріс на 7,5%, а експорт наших товарів до ЄС — на 4,4%. Частка ЄС в українському експорті становить 37,7%. Про все це йшлося на нараді під головуванням урядовця, проведений із заступниками міністрів з євроінтеграції за активної участі голови

Представництва Європейського Союзу в Україні Х'юга Мінгареллі, а також — керівників різних проектів технічної допомоги ЄС Україні.

Представництва Європейського Союзу в Україні Х'юга Мінгареллі, а також — керівників різних проектів технічної допомоги ЄС Україні.

«Ми тут для того, щоб допомагати вам і впевнитися, що ви маєте всі необхідні ресурси», — наголошує голова Представництва ЄС в Україні Х'юг Мінгареллі.

«Дуже великий обсяг наших зобов'язань буде виконано шляхом ухвалення проектів законів, які перебувають на розгляді у Верховній Раді. Уряд робить усе можливе для адвокатування цих законодав-

чих актів. Ми сподіваємося, що ЄС братиме активну участь у цьому процесі», — цитує слова Іванни Климпуш-Цинцадзе її прес-служба.

рації, а також ефективну координаційну роль Урядового офісу з питань європейської та євроатлантичної інтеграції. Учасники зібрання домовилися визначити спільні пріоритетні завдання на найближчий час.

Х'юг Мінгареллі зазначив, що недостатньо лише ухвалити необхідне законодавство, — потрібно його імплементувати. Щодо значення Угоди про асоціацію між Україною та ЄС пан Мінгареллі зауважив, що в ній є річ, яка може змінити життя кожного громадянина України. Це економічна частина угоди. «Ми тут для того, щоб допомогати вам і впевнитися, що ви маєте всі необхідні ресурси», — наголосив голова Представництва ЄС в Україні.

Усі авто пройдуть реєстрацію

Юрій МЕДУНИЦЯ, «Урядовий кур'єр»

ЗОНА АТО. Облік і реєстрація транспортних засобів, наданих військовим частинам Збройних сил як волонтерська допомога, стали темою наради, проведеної міністром оборони Степаном Полторак із представниками волонтерського корпусу. Урядовець одразу дав зрозуміти, що рі-

шуче налаштований на розв'язання цієї проблеми. Адже без цього підрозділи на передовій ризикують бути позбавленими більшості авто, безоплатно і часто-густо безсистемно переданих до частин у найскладніший період 2014—2015 років.

Сторони вирішили провести інвентаризацію транспортних засобів, які волонтери передали військовим підроз-

ділам як благодійну допомогу. Планується, що під час інвентаризації зазначеного транспорту до складу робочих груп буде обов'язково залучено самих волонтерів.

Степан Полторак доручив юридичному департаменту Міністерства оборони опрацювати пропозиції щодо нормативного врегулювання проблемних питань та визначив чіткі терміни виконання цього

завдання, повідомляє прес-служба оборонного відомства.

На наступній зустрічі, яку заплановано провести у січні 2017 року, буде підбито підсумки проведеної роботи та оприлюднено докладні роз'яснення щодо врегулювання питання порядку обліку транспортних засобів, наданих воякам як волонтерська допомога.

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Ратифікація Угоди
потрібна і Україні, і ЄС

ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ. Лідери Євросоюзу підтримали запропонований Нідерландами компроміс, який здатний розблокувати імплементацію Угоди про асоціацію з Україною

Вікторія ВЛАСЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

Глави держав-членів ЄС під час саміту в Брюсселі ухвалили рішення, яке має відкрити шлях для ратифікації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. Як відомо, Нідерланди, де в квітні цього року відбувся консультативний референдум з приводу ратифікації згаданої Угоди про асоціацію, на якому більшість виборців сказала угоді «ні», запропонували укласти додатковий документ, у якому було б розв'язано всі побоювання голландців.

Так, рішення Європейської Ради, яке має юридичну силу для всіх 28 країн-членів ЄС, містить п'ять головних пунктів: Угода про асоціацію не є передумовою для вступу України в ЄС; не надає права українцям на працевлаштування та проживання на території Євросоюзу; не надає нашій державі гарантій колективної оборонної підтримки з боку країн-членів ЄС, а та-

кож визначає боротьбу з корупцією як найважливіший елемент співпраці з Україною.

Тепер Прем'єр-міністр Нідерландів Майкл Рютте має використати всю свою політичну майстерність для того, щоб парламент країни нарешті ратифікував Угоду про асоціацію. Хоча сам Рютте визнає, що для багатьох громадян його країни буде неприйнятним компроміс, досягнутий на саміті ЄС у Брюсселі. Про це він написав на своїй сторінці у Фейсбук. «Досягнута угода знімає питання щодо угоди про асоціацію, вона гарантує, що ЄС збереже єдиний фронт проти дестабілізуючої зовнішньої політики Росії», — пише він, проте додає, що їй незадоволених цим рішенням буде багато.

Тим часом Київ закликав Нідерланди зробити все необхідне для швидкого набуття чинності Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. Про це так само йдеться на сторінці Президента Петра Порошенка у Фейсбук.

«Ми цінуємо зусилля лідерів ЄС задля досягнення домовленості щодо рішення, яке відкриває шлях для довгоочікуваного завершення Європейським Союзом процесу ратифікації Угоди про асоціацію», — зазначає Президент. За його словами, це був вимушений крок, необхідний для досягнення спільної мети, а саме — збереження Угоди про асоціацію. На думку Петра Порошенка, важливо, що в Києві вдалося відстояти принципову позицію України: не допустити нових переговорів з невизначеною часовою перспективою, жодних змін до тексту угоди, а також її повторної ратифікації всіма країнами-членами.

«Ми закликаємо Нідерланди завершити всі відповідні процедури для забезпечення швидкого набуття нею чинності», — заявив Президент України. Він наголосив, що тимчасове застосування угоди вже принесло чимало позитивних результатів, що визнано і в Україні, і в Єв-

росоюзі. Петро Порошенко зауважив, що Україна очікує на продовження допомоги й підтримки з боку ЄС у подальшій імплементації угоди. Це стратегічний інтерес для всіх сторін.

Президент Європейської Ради Дональд Туск поклав відповідальність за завершення процесу ратифікації Угоди про асоціацію України з ЄС на Нідерланди, повідомляє Укрінформ. «Ми зробили все, щоб урятувати угоду, яку вже ратифіковано 27 країнами-членами та Європарламентом, ми ухвалили юридично зобов'язуюче рішення з метою сприяння ратифікації у Нідерландах, яке стосується всіх занепокоєнь, висловлених голландськими виборцями», — заявив Дональд Туск. І нагадав, що тепер повна відповідальність за долю угоди лежить на Гаазі. На думку Президента Європейської Ради, завершення ратифікації угоди — надзвичайно важливе не лише для України, а й для геополітичної відповідальності ЄС.

ПРОШУ СЛОВА!

Як під свято
не залишитися
без штанів

Інна КОВАЛІВ,
«Урядовий кур'єр»

«У вас працюють одні ідіоти!» — вибухає гнівом жінка. «Найкращі — у Нью-Йорку!» — розпливається усмішкою керуючий респектабельним готелем. Чомусь саме цей кумедний епізод із фільму «Один удома-2» миттєво спав на думку, коли нещодавно зазирнула до магазину мобільного зв'язку. У середмісті столиці в одному з магазинів відомої мережі шукала новорічний подарунок для старшої доньки. Недорого й практичну модель телефону підбрала заздалегідь — нещодавно з'явилося чимало якісних китайських гаджетів (товари з Піднебесної можуть бути такими!). І параметри хороші — їх уже добре знала, і ціна втричі нижча за брендів аналогів. Тим паче до свят усі спокують знижками й святковими акціями. Тож уперед: здавалося б, зайти й купити.

У просторому залі велелюдно — продавці метушаться навколо численних клієнтів. Заклопотані консультанти нишпорять по всіх закутках, пропонуючи відвідувачам усілякі технічні блага ХХІ століття. Я знайшла потрібний гаджет і не встигла оговтатись, як до мене миттєво підскочив продавець — хлопчина років двадцяти. Й відразу почав розказувати про переваги саме цієї моделі. «Не витрачайте мій час, я про них знаю», — запевняю й цікавлюсь, де можна заплатити за покупку.

Яким же було моє здивування, коли дістаючи гроші, дізналася, що смартфон коштує аж на 600 гривень більше. «Чому?» — не приховую здивування. «Не хвилюйтеся, просто до нього треба придбати сервіс-не обслуговування від нашого магазину, — запевняє хлопця і по-змовницьки примурившись додає: — Лише сьогодні акція — 50% знижки за сервіс. Потрібно лише зареєструватися на нашому сайті». Якогого ввічливіше відмовляюся. Консультант одразу кидає: «Ви ж розумієте, в Україні цей смартфон треба буде перепрошити, інакше він не працюватиме». Але ж я знаю, що прийшла не за азійською версією, а за міжнародною! Втрачаючи терпіння, ставлю мобільному факіру запитання: «Отже, ви продаєте неробочі телефони?»

О диво! Конкретне уточнення миттєво розвіює маркетинговий гіпноз. «Ну, якщо бажаєте, може відняти від суми покупки ще 100 гривень», — веде далі продавець. «Зачекайте, а навіть ви їх раніше додали?» — цікавлюся. «Ну... це була страховка в разі, якщо раптово телефон розіб'ється впродовж місяця з дня покупки», — каже хлопчина. Намагаюсь полічити до десяти. Цікаво, скільки ще святкових сюрпризів на мене тут чатують?

Консультант сипле, наче снігом, купую улесливих примовлянь, а я під настирливе муркотіння вже бачу, як після важкого трудового дня продавці-шахраї звітують старшому гуру, скільки клієнтів-лохів вони розвели сьогодні. Хто більше, тим — премію. За витончену майстерність. А далі всі встають і співають корпоративний гімн. Ну просто картина олією!

Раптом ніби цілком законна діяльність, спрямована на максимальне задоволення потреб споживачів, досягає апогею. «Якщо ви не хочете заплатити за всі наші святкові пропозиції, може запропонувати розбити суму на кілька платежів», — не розгубився ас маркетингу. Браво, під таким соусом мені ще ніхто не пропонував оформити кредит! Магія слів і жодного шахрайства? Де там! Коли продавців навчають бути наполегливими й переконливими — відомі прийоми маркетингу, але принаймні чесного. Натомість навмисне прихований обман й свідомі маніпуляції — це вже з компетенції справжніх шулерів. Причому досвідчених. Як кажуть, слідкуйте за руками...

Тож щедро дякую за святкові пропозиції, втім, вибачайте, магістри продажу, радше звернусь за допомогою до всесвітньої павутини — мовчазної знайомої, яка не забиває голову зайвим непотребом. Зрештою так і вчинила — в обхід нав'язливого сервісу-гіпнозу замовила подарунок через інтернет.

Щоб уникнути передсвяткової метушні в суперзабігу за подарунками, звісно, краще поспішити вже сьогодні. Але пильнуйте, щоб не потрапити на гачок шахраїв-професіоналів! Тоді й сюрпризів підготуєте вдосталь — треба ж допомогти святому Миколою наповнити чарівний мішок. Адже відтепер у Чудотворця на свята вдвічі більше роботи — за кілька днів не лише всілякі смаколики дітям і дорослим під подушку покласти, а й новорічної ночі начарувати довгоочікувані сюрпризи під ялинку.

Тішуся, що штучно виіплений образ Діда Мороза нарешті розвіється із зимовою хурделицею. Так, як і совіти, залишиться в минулому. Адже в нас, українців, є свій добрий охоронець святий Миколай, який дарує нам надію на світле, мирне майбуття та оберігає Україну від усілякого шахрайства: й повсякденно-побутового, й сусідсько-агресорського.

В'язень слова

УСУПЕРЕЧ ФСБ. У Кримському домі відбулися заходи на підтримку журналіста Миколи Семени, якого цинічно звинувачує Росія

Оксана ГОЛОВКО,
«Урядовий кур'єр»

Десять днів тому слідчий так званого Кримського управління ФСБ Російської Федерації вручив українському журналістові Миколі Семени обвинувальний висновок. У ньому зазначено, що той скоїв «злочин», який окупаційна влада кваліфікує як «заклики до зміни територіальної цілісності Російської Федерації» (стаття передбачає покарання до п'яти років ув'язнення). Микола Семена начебто висловлював такі заклики у статті «Блокада — необхідний перший крок до визволення Криму» на сайті «Крим. Реалії».

Тиск на українського журналіста, який залишився в Криму після окупації, російська окупаційна адміністрація почала чинити ще навесні. У квітні ФСБ провела обшук в його оселі й порушила проти нього кримінальну справу. Обшук тривав майже п'ять годин. Так звані правоохоронці вилучили два ноутбуки та інші носії інформації. Семени запросили на допит, після чого відпустили з підпискою про невинність.

Максимум до середини січня наступного року має відбутися суд, прогнозує російський адвокат чергового кремлівського бранця Андрій Сабінін, який днями після по-

Недавній кремлівський бранець Геннадій Афанасьєв з власного досвіду знає, що боротьба за Семени буде нелегкою

вернення з Криму поспілкувався з українськими журналістами в Києві. А в четвер у столичному Кримському домі відкрили виставку «Абсолютно вилучено», де представлено фотографії, які вдалося зберегти під час вилучення фотоархіву журналіста органами ФСБ в Криму. Відбулася також дискусія про стан свободи слова на півострові.

Отож у Києві адвокат чергової жертви ФСБ Андрій Сабінін змалював не вельми оптимістичну картину. Він припускає, що суд таки засудить Миколу. Водночас висловив сподівання, що його підзахисний отримає умовний термін.

Аби справдився оптимістичний сценарій, потрібно, щоб справа набула максимального розголосу. Потрібно готуватися до процесу і правозахисникам, і цеховій спільноті, і вітчизняній дипломатії. Боротьба за Миколу не буде легкою, адже, за словами адвоката, звинувачення йому висунуте на основі висновку... лінгвіста. Як влучно зазначив наш колега Юрій Лукін, тепер у Росії де-факто рішення, терорист ти чи ні, ухвалюють лінгвісти. А оцінку статті Миколи Семени, яку поклали в основу звинувачення, давав, з дозволу сказати, експерт з одним роком стажу.

Утім, дивуватися методам ФСБ не варто, адже маємо їх на будь-який смак. Взяти до прикладу справу власного кореспондента Укрінформу Романа Суценка, якого у Москві звинувачують у шпигуванні проти Росії, Андрія Клименка і Ганну Андрієвську, які перебувають у Києві, та проти них також порушено кримінальну справу в Росії.

Серед іншого журналісти запитували в адвоката й про те, чи можна порівнювати справи інших кримчан — Кольченка, Сенцова і Афанасьєва — зі справою Семени. Як пояснити, що одних одразу помістили до СІЗО, потім судили в Москві, а Семени на волі? На думку Андрія Сабініна, Микола Семена — такий собі білий комірець, хоча, можливо, порівняння й не дуже вдале. Він в'язень слова, в'язень сказаного. «Так, до людей, яких притягують до відповідальності за висловлювання, застосовують зазвичай позбавлення волі. Але на етапі попереднього слідства ці питання намагаються все-таки не посилювати і людей до СІЗО не відправляють». Утім, та обставина, що Миколі Семени за 60 і він має явні проблеми зі здоров'ям, не розжалоби імперську Феміду настільки, щоб керуватися здоровим глуздом.

ПОДІЇ ТА КОМЕНТАРІ

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА
від 14 грудня 2016 р. № 938
Київ

Про внесення змін до пункту 11 Положення про дозвільну систему

Кабінет Міністрів України **постановляє**:

Внести зміни до пункту 11 Положення про дозвільну систему, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 жовтня 1992 р. № 576, — із змінами, внесеними постановами Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2002 р. № 1953 (Офіційний вісник України, 2002 р., № 52, ст. 2374), від 20 квітня 2007 р. № 648 (Офіційний вісник України, 2007 р., № 30, ст. 1216), від 21 травня 2012 р. № 430 (Офіційний вісник України, 2012 р., № 40, ст. 1525) та від 27 липня 2016 р. № 484 (Офіційний вісник України, 2016 р., № 61, ст. 2090), доповнивши його після слів «Національний поліції» словами «, Національному антикорупційному бюро», а після слів «Адміністрації Держспецзв'язку,» — словами «Національного антикорупційного бюро».

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 14 грудня 2016 р. № 957-р
Київ

Про перерозподіл деяких видатків державного бюджету, передбачених Міністерству освіти і науки на 2016 рік

1. Відповідно до частини восьмої статті 23 Бюджетного кодексу України здійснити у межах загального обсягу бюджетних призначень, передбачених Міністерству освіти і науки на 2016 рік у загальному фонді державного бюджету, перерозподіл видатків державного бюджету у сумі 2 940 тис. гривень шляхом:

зменшення обсягу видатків розвитку за програмою 2201040 «Дослідження, наукові та науково-технічні розробки, виконання робіт за державними цільовими програмами та державним замовленням, підготовка наукових кадрів, фінансова підтримка преси, розвитку наукової інфраструктури, наукових об'єктів, що становлять національне надбання, забезпечення діяльності Державного фонду фундаментальних досліджень» на суму 2 940 тис. гривень;

збільшення обсягу видатків розвитку за програмою 2201410 «Дослідження на антарктичній станції «Академік Вернадський» на суму 2 940 тис. гривень.

2. Забезпечити:

Міністерству освіти і науки — погодження перерозподілу видатків державного бюджету, передбаченого пунктом 1 цього розпорядження, з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету;

Міністерству фінансів — внесення після зазначеного погодження відповідних змін до розпису державного бюджету.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

МІНІСТЕРСТВО ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

НАКАЗ
14.11.2016 м. Київ № 399

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
02 грудня 2016 року за № 1559/29689

Про Тарифну політику Залізниць держав учасниць Співдружності Незалежних Держав на перевезення вантажів у міжнародному сполученні на 2017 фрахтовий рік

Відповідно до Закону України «Про ратифікацію Угоди про проведення узгодженої політики у визначенні транспортних тарифів», статті 1 Тарифної Угоди залізничних адміністрацій (Залізниць) держав учасниць Співдружності Незалежних Держав від 17 лютого 1993 року (далі – Тарифна Угода), з метою реалізації рішення XXV Тарифної Конференції залізничних адміністрацій учасниць Тарифної Угоди (18 — 21 жовтня 2016 року, м. Цахкадзор, Республіка Вірменія)

НАКАЗУЮ:

1. Оголосити, що з 00 годин 01 січня 2017 року при перевезенні транзитних вантажів залізничним транспортом України вводиться в дію Тарифна політика Залізниць держав учасниць Співдружності Незалежних Держав на перевезення вантажів у міжнародному сполученні на 2017 фрахтовий рік (далі — Тарифна політика), прийнята XXV Тарифною Конференцією залізничних адміністрацій учасниць Тарифної Угоди.

2. Встановити, що публічне акціонерне товариство «Українська залізниця» інформує про зміну рівня ставок Тарифної політики в частині, що стосується перевезень по лініях залізниць України, в межах повноважень, визначених Порядком встановлення коефіцієнтів до базових ставок Тарифної політики Залізниць держав учасниць Співдружності Незалежних Держав на перевезення вантажів у міжнародному сполученні на перевезення транзитних вантажів залізницями України та тарифних ставок у дол. США при перевезенні вантажів за конкретними напрямками, затвердженим наказом Міністерства інфраструктури України від 04 жовтня 2012 року № 589, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 19 жовтня 2012 року за № 1762/22074 (із змінами).

3. Управлінню економічного розвитку та фінансів та Департаменту державної політики в галузі залізничного транспорту забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України в установленому порядку.

4. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

5. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.

Міністр В. Омелян

Яка Новоросія на Слобожанщині?

ВАЖЛИВО. Наука етнологія має об'єднавче значення для українського суспільства, її варто вивчати у вишах

Валентина БОРИСЕНКО,
завідувач відділу
Інституту
мистецтвознавства,
фольклористики
та етнології
ім. М. Рильського НАН
України, професор,
для «Урядового кур'єра»

У науковому середовищі добре відомо, що етнологія й культурна антропологія у світі потужно розвиваються. При цьому вчені наголошують, що актуальність етнологічних досліджень визначають не академічні інтереси, а потреби реальної політики і дійсності, бо нині регіональний чи національний конфлікт потенційно може стати приводом до збройного протистояння. Наукове обґрунтування і розв'язання етнічних проблем завдяки толерантності й визнанню цінності усіх культурних явищ стає запорукою виживання людства.

Зберегти різноманіття культур

То чи потрібна нам, українцям, наука етнологія, яка вивчає весь спектр життєдіяльності нації: повсякденне життя, культуру й побут різних народів упродовж історичного розвитку? Гадаю, питання риторичне, зважаючи й на те, що етнологія найефективніше з-поміж інших наук може визначати сучасні процеси трансформації культур в умовах глобалізації та забезпечити наукові підходи до збереження різноманіття культур народів світу, їхніх мов, мистецьких досягнень, морально-етичних норм, застерегти від критичного ризику творення технократичного та споживацького, позбавленого духовності, суспільства тощо. Зрештою існує Рекомендація ЮНЕСКО державам-членам щодо посилення зусиль у вивченні й збереженні традиційної культури народів.

Ця гуманітарна дисципліна насправді — царяця наук, бо об'єднує в собі всю філософію життя етносу, а від її розвитку залежить розвиток демократичного, толерантного, глибоко духовного суспільства. Вивчаючи етнологію, люди легше визначитися зі своєю національною ідентичністю, зрозуміти і доброзичливо ставитися до інших культур. Бо етнологія вчить, що немає великих чи малих народів, що всі етнічні спільноти — велика цінність на землі й лише через взаємозбагачення та самотуність лежить шлях до прогресу.

Нищили зі знанням справи

Її значення добре розуміли деукраїнозатори і тому нищили в самому зародку.

Відомо, що коли під впливом розвитку етнології в Європі, 1873 року в Києві для такої роботи об'єдналися визначні науковці В.Антонович, П.Чубинський, М.Лисенко, Олена Пчілка, М.Драгоманов та багато інших, царат Росії не забарився з репресіями, а 1876-го видав Емський указ, яким заборонив не тільки організацію, а й саме функціонування української мови.

У 1920-ті роки ядром Всеукраїнської академії наук стали численні етнологічні наукові установи й осередки. Щойно вони активізували свою наукову роботу, залучивши тисячі кореспондентів, учителів, письменників по всій країні, як більшовицька влада жорстоко розправилася з ними арештами й розстрілами. Фактично було знищено всю етнологічну школу 1920-х, яку

Завдяки ентузіазму науковців у 1993—1995 роках вдалося створити у вишах перші кафедри етнології всюди, крім південно-східних регіонів, за винятком Одеси.

знали і цінували у провідних європейських країнах.

Пізніше радянська влада пильно стежила, щоб ця «єтнографія», як називали її стражі порядку, не могла мати майбутнього. Кафедри етнології могли бути лише в Москві та Ленінграді, в Україні — жодної. Підготовка кадрів зі спеціальності етнологія була під заборобою.

Та Бог послав волю Україні, за яку боролися і віддавали життя покоління патріотів. Завдяки ентузіазму науковців у 1993-1995 роках вдалося створити у вишах перші кафедри етнології. Всюди, крім південно-східних регіонів, за винятком Одеси. Загалом конкурс студентів на кафедру етнології був завжди одним із найбільших.

Тільки-но відновили сили

Ця спеціальність дуже потрібна Україні. І не тільки тому, що в кожному районі, у кожному центрі є історико-єтнографічні музеї, а в країні — великі єтнографічні скансени, проводять велика кількість фестивалів з етнічної культури. Це також і педагогічна спеціальність, бо структурною частиною науки етнології є етнопедагогіка, що вивчає особливості виховання. Адже система народної педагогіки була мудрою. На ній століттями виховувалась культура спілкування, повага молодших до старших, музична культура, вжиткове образотворче мистецтво, культура господарювання, довілля. Вчитель іс-

торик-єтнолог дав би учням знання з матеріальної та духовної культури свого народу, навчив би цінувати всі культури народів світу, краще розуміти свою національну ідентичність, яку розмивали протягом усього радянського часу.

Та тільки-но етнологія в Україні почала спинатися на ноги — розроблено програми, видано посібники й підручники, підготовлено кадри вищої кваліфікації, — як дихання науки перервав проект Національного стандарту класифікації освіти, який передбачає суттєві зміни в Переліку галузей знань та спеціальностей вищої освіти для здобуття III рівня освіти — I наукового ступеня.

Ліквідовано кафедри в багатьох вишах Одеси, Вінниці, Чернігова, Чернівців, Києва, курси з етнології ска-

ського ярма, скажімо, в Польщі є факультети з етнології, в Болгарії — кафедри етнології не лише на історичному факультеті, але й філософському.

Як свідчить директор Музею української культури в Свиднику (Словаччина) професор Мирослав Сополіга, наука етнологія є однією з ключових суспільствознавчих дисциплін, що посідає визначне місце в процесі розвитку нації та утвердження її державності. Словаччина — невелика країна, яка нараховує близько п'яти мільйонів населення. Але нікому й на думку не спадає викреслити етнологію з переліку гуманітарних наук у межах навчальної програми вишів.

У фінському Турку є кафедра етнології, а в Гельсінкі — кафедра культурної антропології. Мене запрошували читати курс «Українська етнологія» в університет у м. Тампере. Це складові однієї науки, бо етнологія вивчає традиційні культури, а культурна антропологія досліджує людину, суспільство у традиційній культурі.

Без рядка «етнологія» в Переліку спеціальностей, виш не може самостійно повноцінно готувати кадри бакалаврів і магістрів. Тож, гадаю, нові очільники Міносвіти мають терміново обговорити це питання з широким колом викладачів вишів, відновити скасовані кафедри і повернути фах «історик-єтнолог», що дасть змогу поступово відновити розвиток науки на світовому рівні.

Наведу слова науковців Львівського університету ім. І.Франка: «Знання про культуру, побут та етнічну історію титульного українського етносу, національних меншин, про сусідні народи матиме об'єднавчий для українського суспільства вплив. Крім того, не залишиться місця різним брудним і небезпечним політичним спекуляціям на зразок сепаратистських «Новоросії» (яку російські пропагандисти помістили на Слобожанщині), «закарпатських русинів» та інших, нав'язування думки, що українці не окрема нація, а лише бунтівна частина російського народу».

Насамкінець. Скорочення годин з історії України, етнології посилять протистояння в суспільстві, бо незнання своєї етнічної історії заповнюватимуть псевдопропагандистські байки про Новоросію та Малоросію тощо. Треба не тільки терміново відновити ліквідовані кафедри, а й створити їх у Харкові, Дніпрі, Полтаві, Кропивницькому, Херсоні, Запоріжжі. З проханням повернути етнологію до Переліку спеціальностей для вишів звертаються до МОН професори, ректори, керівники музеїв з багатьох міст України, зокрема Харкова, Кам'янського, Миколаєва, Одеси.

Так, науковці Київського національного університету імені Тараса Шевченка слушно наголошують, що «вилучення етнології з Переліку наукових спеціальностей та спеціальностей вищої освіти повністю знищить етнологічну науку, що матиме негативні наслідки не лише для освітніх та наукових процесів в Україні, а й для усього українського державотворення, а також для інтеграції України до світового співтовариства».

ЖКГ: АКТУАЛЬНА ТЕМА

Курортний комфорт у найлютіші морози

Світлана ІСАЧЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

Утеплити житловий сектор, ще й переважно з хрущовками, які давно потребують капітальних ремонтів, — справа зазвичай дорожча, ніж сама будівля. Ані мешканці будинків, ані місцеві бюджети таких коштів не мають. На відміну від інших міст країни, здатних лише з прикриттю констатувати проблему, райцентр Долина на Івано-Франківщині її успішно розв'язує завдяки фінансовим інструментам Євросоюзу, який допомагає українським містам також організаційно і технологічно.

Знайти тумбочку з грошиками?

У Долинського міського голови промовисте прізвище — Гаразд. Не тільки за його благозвучність і потенційний позитив долинчани втретє поспіль довірили Володимиру Степановичу керувати містом. Завдяки далекоглядності міського голови і депутатів міськради сьогодні вони на запитання «Як зимуете?» мають розкіш відповісти: «Усе гаразд — у домиках тепло і затишно!»

Про енергоощадність як запоруку комфорту мешканців і економії бюджетів усіх рівнів — сімейних, комунальних, міського загалом — у міськраді Долини задумалися ще у тарифно благополучному 2009 році. Щоб зменшити витрати на енергоспоживання в усіх сферах життєдіяльності міста, прикарпатська Долина чи не першою в Україні уклала з ЄС «Угоду мерів» — загальноєвропейську ініціативу у межах «Регіональної програми суспільства — сталі урбаністичні демонстраційні проекти на сході», спрямовану на енергетичний розвиток міст-підписантів (сьогодні їх більш як 7 тисяч) з України, Вірменії, Грузії, Білорусі, Молдови. Безповоротна допомога українським учасникам програми становить понад 200 мільйонів гривень. У свою чергу вони зобов'язуються значно підвищити енергоефективність, використовувати відновлювані джерела енергії, зменшити викиди вуглецю в атмосферу.

— Співпрацюємо насамперед з малими містами, надаємо їм від 400 тисяч до мільйона євро на ви-

Сонячний колектор на даху дитячого садка «Золота рибка»

рішення енергетичних питань, — розповідає керівник команди підтримки програми «Угода мерів» Ян Едвін Ваандерс. — Тендери на виконання робіт проводить міська влада, а сторона Євросоюзу контролює якість роботи, навчає технічних працівників.

— Ми прагнули максимально скористатися пропозиціями європейських донорських структур задля стратегічного поступу До-

лини, — зазначає Володимир Гаразд.

Розпочали з енергообстеження усіх будинків. На його основі ухвалили покрововий План енергоефективності — цілісний документ стійкого енергетичного розвитку міста, зобов'язавшись до 2020 року скоротити обсяги споживання традиційної енергії на 24%. Запровадили посаду заступника міського голови з питань

енергоефективності, яку посів молодий креативний менеджер Володимир Смолий. При управлінні комунального майна, яке взяло на себе функції виконавця грантових проектів, запровадив муніципальний Центр енергетичного аудиту.

Проект гуртує і виховує

Досі жодне місто в країні так комплексно і масштабно не бралося керувати енергетичними процесами. За це Долина перша і поки що єдина в країні отримала сертифікат системи енергоефективного менеджменту європейського зразка.

Спочатку навели лад із теплом у бюджетних закладах освіти та охорони здоров'я. Йдеться не тільки про банальну заміну вікон і ремонт дахів. Три міські дитячі садочки обігрівуються і мають гаряче водопостачання від сонячних автономних станцій.

Останні ж два роки міська влада сконцентрувала увагу і фінансові ресурси, зокрема грантових угод, на вирішенні нагальних питань одного з найпроблематичніших секторів кожного міста — багатоквартирних житлових бу-

динках. Тож Долина має унікальний досвід у реалізації заходів з комплексного утеплення багатоповерхівок, яким охоче ділиться з іншими містами.

Зауважимо, що свого часу Долина відмовилася від централізованого постачання тепла. Мешканці встановили в квартирах індивідуальні системи обігріву з лічильниками електроенергії і газу. Тому сьогодні кожний може реально — на платіжках за використані куби і кіловати — побачити ефективність програми з термомодернізації своїх багатоповерхівок. Оплата за використання енергоносіїв зменшилася на 30%, а подекуди — й на половину. При цьому в квартирах — курортний комфорт у найлютіші морози.

Тож співробітники муніципалітетів багатьох українських міст сьогодні їдуть в Долину за досвідом. Перше запитання, яке ставлять до міської влади: як вдалося переконати мешканців багатоповерхівок здавати гроші на утеплення будинків? Адже європейські грантові програми, у тому числі «Угода мерів», передбачають у реалізації проектів із термомодернізації житлового сектору обов'язкову фінансову участь місцевих бюджетів і самих мешканців будинків.

— Це справді найважчий момент, — підтверджує міський голова Володимир Гаразд. — Йшли до людей на збори, розповідали про проекти, про їхній позитив. Долучали підприємців, які мають у багатоповерхівках магазини, перукарні, майстерні.

Було, що один з таких підприємців сплатив необхідну суму за пенсіонерів і за тих, хто не бажав долучатися до загального проекту, розуміючи, що його частину квартири все одно без утеплення не залишать. Будинки справді утеплили за всіма правилами. Але потім люди таки повернули підприємцю гроші, бо відчули значну економію у сплаті за тепло, й сумління прокинулося.

— Знаєте, що особливо тішить? Змінюється ставлення людей до свого житла, до свого міста, — далі розповідає Володимир Гаразд. — Долинці усвідомили себе власниками не тільки своєї квартири, а й всього будинку, а відтак — з'явилося прагнення робити кращою усю Долину, гуртом вирішувати всі питання.

Хрущовки: красиво і довговічно

✓ Ініціативна група мешканців нашого будинку стежила за якістю робіт від самого початку, — наголошує пенсіонер Володимир Баган, що проживає на вулиці Грушевського, 19. — Особисто я тепер економлю 40% газу. Взимку в квартирі тепло, а влітку, до речі, не так спекотно.

✓ З кожної квартири в середньому здавали на утеплення фасаду по 4 тисячі гривень, — розповідає Галина Кузнецова, голова ОСББ «Наша фортеця на Облісках» (креативу долинців не позичати). — Отримали не тільки теплий, а й цілковито оновлений будинок.

За великим рахунком, комплексна енергетична модернізація житлових будинків у Долині насправді — це їхній капітальний ремонт — від цоколю до даху з відновленням усіх будинкових мереж.

✓ Наш інженерно-технічний відділ розробив правила реконструкції та експлуатації фасадів із технічними умовами, — наголошує головний інженер КП «Управління комунального майна» Ігор Риджак. — Збільшується надійність і довговічність будівель. До того ж місто стає красивішим на очах, бо старі сірі будинки 60-х років «одягають» не лише тепле, а й зовні гарне «вбрання» привабливих кольорів.

Незабаром у Долині планують встановити сонячні і вітрові електростанції, розпочати використання теплової енергії землі.

Вода та опалення Луганщини — під загрозою

Олена ОСОБОВА,
«Урядовий кур'єр»

НА ЧАСІ. Якщо це станеться, без води можуть залишитися як населені пункти на підконтрольній уряду території, так і близько 1,2 мільйона людей, які опинилися на тимчасово не підконтрольних Україні територіях. Особливо насторожує той факт, що відключення електропостачання у період низьких температур може поставити під загрозу роботу теплопостачальних підприємств (12 котельень), що призведе до припинення подачі теплоносія до 71 житлового будинку, а також до розморожування теплових мереж.

«Залишити без електрики Попаснянський водоканал ТОВ «ЛЕО» планує через великі борги, — пояснює директор департаменту житлово-комунального господарства Луганська ОДА

Віталій Сурай. — Накопичилися ці борги у підприємства, тому що 90% переробленої води водоканал постачає на окуповану територію, а звідки не надходить жодної копійки оплати».

За словами Віталія Сурая, за період з 1 липня 2015 року до 1 грудня 2016 року борг КП «Попаснянський райводоканал» перед ТОВ «ЛЕО» становить 124 мільйони гривень.

«У межах домовленості Тристоронньої контактної групи в Мінську були узгоджені модель і принцип оплати за питну воду, яка постачається як у бік Луганська, так і в бік Кадіївки. Обговорювали й правові аспекти, і технічні. Для розрахунків за воду було створено підприємство, яке зареєстроване в Сєвєродонецьку, ТОВ «Джерело нового життя», — розповідає Віталій Сурай.

За його словами, українська сторона виконала всі умови:

здійснила установку на лінії розмежування уздовж Сіверського Дінця на всіх водогонках, які йдуть на непідконтрольну територію, вузли обліку, щоб була можливість коректно, а не розрахунковим методом визначати поставки води. Встановлені прилади дають можливість отримувати дані через інтернет. Однак представники протилежної сторони навіть не зробили спроб отримати ключі доступу до інформації та акти виконаних послуг.

Та сьогодні вироблення очищеної питної води потребує чималих витрат електроенергії.

Чи потрібні нові домовленості у Мінську? «Ніякої політичної складової у цьому питанні немає. Дії української сторони зумовлені тільки економічними причинами. Будуть гроші — буде вода», — наголосив Віталій Сурай.

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ
УКРАЇНИПОСТАНОВА
від 16 грудня 2016 р. № 960
КиївПро внесення змін до постанови
Кабінету Міністрів України
від 19 листопада 2014 р. № 632

Кабінет Міністрів України постановляє:
Внести до постанови Кабінету Міністрів України від 19 листопада 2014 р. № 632 (Офіційний вісник України, 2014 р., № 95, ст. 2731; 2015 р., № 11, ст. 279) зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 16 грудня 2016 р. № 960

ЗМІНИ,

що вносяться до постанови Кабінету Міністрів
України від 19 листопада 2014 р. № 632

У Порядку, затвердженому зазначеною постановою: у підпункті 1 пункту 6 слова і цифру «і уповноваженою особою Фонду гарантування вкладів фізичних осіб забезпечено зменшення розміру статутного капіталу неплатоспроможного банку до 1 гривні» виключити; в абзаці другого пункту 8 слова «, щодо додаткового розміщення акцій неплатоспроможного банку» виключити.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ
УКРАЇНИРОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 14 грудня 2016 р. № 959-р
КиївПро перерозподіл деяких
видатків державного бюджету,
передбачених Апарату Ради
національної безпеки і оборони
України на 2016 рік

1. Відповідно до частини восьмої статті 23 Бюджетного кодексу України здійснити у межах загального обсягу бюджетних призначень, передбачених Апаратом Ради національної безпеки і оборони України на 2016 рік у загальному фонді державного бюджету, перерозподіл видатків за програмою 6501010 «Інформаційно-аналітичне забезпечення координаційної діяльності у сфері національної безпеки і оборони» у сумі 1900 тис. гривень шляхом зменшення обсягу видатків споживання та збільшення обсягів видатків розвитку.

2. Міністерству фінансів забезпечити внесення відповідних змін до розпису державного бюджету після погодження Апаратом Ради національної безпеки і оборони України перерозподілу видатків державного бюджету, передбаченого пунктом 1 цього розпорядження, з Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету.

Прем'єр-міністр України В. ГРОЙСМАН

МЕДИЦИНА

«Наша технологія не потребує фармпрепаратів під час лікування більшості захворювань»

Президент Міжнародної
асоціації лікарів
інформаційно-хвильової терапії
Микола КОЛБУН

На робочому столі розробника теорії та практики інформаційно-хвильової терапії (ІХТ) Миколи Колбуна стоїть статуетка Ікара — презент від ДП «Антонов». На цьому підприємстві Микола Дмитрович колись проходив практику як студент факультету приладобудування Харківського авіаційного інституту і з тих пір підтримує стосунки з антонівцями. Його приладом «ІХТ-Поріг» тривалий час послуговуються в медчастині підприємства. Медицина в житті Колбуна гармонійно поєдналася з авіацією й космонавтикою. Прилади Миколи Дмитровича використовували під час реабілітації космонавтів, зокрема Павла Поповича.

20 років тому комітет із нової медичної техніки Мінздорів'я вніс прилади для інформаційно-хвильової терапії компанії «Біополіс», яку очолює Микола Колбун, до державного реєстру медичних виробів. Вони також мають європейський сертифікат. Всесвітній інститут болю також

вніс таку терапію до свого реєстру.

ІХТ базується на взаємодії надслабких електромагнітних хвиль приладу з біополем людини. Завдяки цьому організм виліковується від різних хвороб. Скажімо, у такий спосіб вдається за 10 сеансів позбутися виразки шлунка. Загалом практика продемонструвала позитивні результати ІХТ у лікуванні 85% різних хвороб у дорослих і до 95% у дітей. Які переваги ІХТ можна використати під час реалізації медичної реформи, «УК» вирішив дізнатися в Миколи КОЛБУНА.

УК Миколо Дмитровичу, як ви ставитесь до анонсованого МОЗ переходу на страхову медицину з наступного року?

— Страхова медицина — це добре. Але не забуваймо, що нею користується обмежена кількість людей, бо це дорого. Навіть у США страхова медицина не розв'язала проблеми здоров'я малозабезпечених людей. То що говорити про Україну.

Тим часом наша технологія дає змогу вже сьогодні підняти до світового рівня стандарти медичного обслуговування українців. ІХТ — доступна, результативна, економічна технологія, яка може бути надана в будь-якому місці, в будь-який час (навіть у домашніх умовах та на виробництві). ІХТ заощаджує від 50 до 70% коштів, що витрачають на одного хворого, і скорочує терміни лікування в 1,5—2 рази. Для прикладу: робить вп'ятеро дешевшим лікування пневмонії порівняно з фармакологічними методами.

Як відомо, третє тисячоліття науковці проголосили тисячоліттям інформаційних технологій, які посядуть лідерські позиції в усіх сферах людського життя. Стосується це й медицини. На жаль, усі урядові програми і кошти, спрямовані на них, ґрунтуються на нині неефективній фармакологічній парадигмі. Збудники хвороб (віруси та мікроорганізми) втрачають чутливість до фармпрепаратів, зокрема антибіотиків. Тому врятувати людство й українську націю можна, змінивши медичну парадигму: перейти від боротьби зі збудниками хвороб до зміцнення імунітету та взаємодії людського організму з його мікробіотою. Таку комунікацію забезпечують надслабкі електромагнітні поля, які є природними носіями інформації. За допомогою ІХТ можна відрегулювати фізіологічні процеси в організмі через інформаційні взаємодії зовнішніх хвильових

ДОСЬЄ «УК»

Микола КОЛБУН. Народився у 1944 році на Волині. Закінчив Харківський авіаційний інститут. Працював там завідувачем лабораторії та викладачем. З 1983 року — співробітник науково-дослідної лабораторії Київського університету. З 1990 року — директор науково-виробничої фірми «Біополіс». З 2004 року — директор Науково-дослідного інституту інформаційно-хвильових технологій Української академії наук, президент Міжнародної асоціації лікарів інформаційно-хвильової терапії. Академік Української та Європейської академії наук.

сигналів із тими, які випромінюють клітини, органи або система.

УК Тобто впровадження ІХТ може зекономити для вітчизняної медицини 50% бюджетних коштів?

— Ця технологія не потребує ліків під час лікування більшості захворювань. Але через наявність в нашій країні (і не лише в ній) потужного фармакологічного лобі, широко впроваджувати нову медицину складно. За статистикою, антибіотики застосовують у медицині у 70% випадків неопрацьовано, у 20% — мають протипоказання, лише у 10% — можуть бути рекомендовані хворому. У разі ІХТ потреба в антибіотиках зникає в 90% випадків. Аналогічна статистика під час лікування інших хвороб. Нині за допомогою ІХТ можна розв'язати багато медико-соціальних проблем держави без залучення додаткових коштів. Наш інститут пропонує державі пілотні медико-соціальні проекти: профілактичну та органозберігаючу медицину, хоспіси, ме-

дицину катастроф, медицину для людей похилого віку, реабілітаційну медицину різних напрямів тощо. Їх ми можемо впровадити та продемонструвати результати протягом місяця. Лише один центр ІХТ із чотирма приладами «ІХТ-Поріг» може протягом року лікувати майже 1500 пацієнтів. Нині в умовах децентралізації за цю справу можуть взятися регіональні лідери. Ми гарантуємо їм найширшу підтримку.

УК Які захворювання піддаються інформаційно-хвильовій терапії найкраще?

— Це дитячі хвороби, а також більшість гострих і хронічних захворювань у всіх вікових категоріях. Видатним досягненням в ІХТ є лікування полірезистентного туберкульозу (у світі він вважається невиліковним). Маємо хороші результати у лікуванні гепатиту, СНІДу, інших інфекційних захворювань.

Вікторія КОВАЛЬОВА
для «Урядового кур'єра»

Американські моряки допомогли одеському шпиталю

Іван ШЕВЧУК,
«Урядовий кур'єр»

РАЗОМ. «Як білий корабель, що плине хвилями. Навіть поручні зробили!» — одеська пенсіонерка Валентина Кабанова не може втриматися від поетичних метафор, ділячись враженнями від перебування в щойно відремонтованій лікарні. Поручні тут потрібні, бо це обласний очний госпіталь для інвалідів Другої світової війни. Та й про кораблі в тему, бо вирішальне слово в оновленні шпиталю сказали саме військові моряки. Американські.

Усе розпочалося кілька років тому. «В Одесі приймали наш корабель, — згадує військовий аташе ВМС США Шон Стівенсон. — Тоді ми разом із моряками та морськими піхотинцями вирішили підтримати цей проект».

А під час цьогоорічних міжнародних навчань «Сі Бриз—2016», американські моряки на волонтерських засадах взяли безпосередню участь у ремонті. Загалом же він тривав від січня і до перших днів грудня. Виконували його коштом американського війська. Загальна вартість робіт становила приблизно 650 тисяч доларів.

За словами головного лікаря Ігоря Титаренка, «зі старого тут залишилися тільки персо-

Фінішна стрічка ремонту, але не співпраці

нал». Замінили комунікації, старий паркет — на шведський лінолеум, оновили фасад споруди, що є історичною пам'яткою. «У вас якась азбестова речовина на даху, — згадує здивування ремонтників Ігор Титаренко. — У Європі вони вже не знають, що таке шифер». Замість нього поклали металочерепицю. Вікна встановили металопластикові.

Помітним технічним надбанням лікарні став факоемульсифікатор — прилад для мікрохірургічного видалення катаракти.

Важливо, що під час ремонту шпиталю ані на день не припиняв роботи.

Надія Олександрівна є пацієнткою госпіталю вже два роки, тож може оцінити зміни: «Раніше руїна була, а нині як у раю живемо — тепло, є холодна і гаряча вода». А ще нормально годують і майже повністю забезпечують ліками. Коли вже старенькі, які отримують пенсію 1300 гривень, кажуть, що витрати на ліки є помірними — то це переконливо.

«Я на залізниці працювала, звільнилася до 2001 року, і мене з відомчої лікарні викинули, — скаржиться мені ще одна пацієнтка Оксана Петрівна. — А тут я як дитина війни, мене взяли, лікують, годують». Діти

війни та ветерани Другої світової й учасники бойових дій є головним контингентом госпіталю. Він розрахований на 110 місць і майже завжди переповнений. Протягом року тут отримують допомогу понад 4 тисячі пацієнтів.

Обласна влада планує відкрити на базі шпиталю центр реабілітації учасників АТО. «В Одесі вже є військовий шпиталь, але він має право обслуговувати тільки чинних військових — пояснює в.о. голови Одеської облдержадміністрації Соломія Боровська. — Але є демобілізовані, які повернулися з війни, і немає в області лікарні, яка гідно може їх прийняти на реабілітацію». Щоб відкрити таку на базі очного шпиталю, потрібно буде, щонайменше, відремонтувати ще й другий поверх, а також збільшити комплекс послуг. На власні кошти область не розраховує. До вже виконаного ремонту вона змогла долучитися лише тим, що придбала нові меблі. Втім, в Одесі вже відбулася початкова конференція з планування українсько-американських навчань «Сі Бриз—2017». Може й наступного року пошастить «стрільнути» щось там в американців? Принаймні аташе ВМС США Шон Стівенсон зауважив, що співробітництво США і України на фінансуванні офтальмологічного шпиталю не завершується.

Для здоров'я немовлят і їхніх мам

Роман КИРЕЙ,
«Урядовий кур'єр»

ОБНОВИ. Завершують останні косметичні роботи в новозбудованому Черкаському обласному перинатальному центрі, який почали зводити три роки тому. Нині тут налагоджують вентиляцію та перевіряють встановлене устаткування. Частину закупленого сюди ще доправляють. У ці дні в центрі працює спеціальна комісія, яка прийме об'єкт на баланс обласної лікарні.

У перинатальному центрі виходжуватимуть передчасно народжених і недужих немовлят, а також дбатимуть про здоров'я проблемних вагітних. Заклад не схожий на типові лікарні, він тішить нетрадиційним плануванням та високим рівнем виконаних робіт. Його загальна площа — 8 487 квадратних метрів. Тут сім пологових залів, чотири операційні. Планують приймати понад дві тисячі пологів на рік.

Потреба в такому закладі назріла давно. Адже, як стверджують медики, кожні четверті пологи в області — з патологіями. Тільки торік у відділенні екстрагенітальної патології вагітних обласної лікарні прийняли 747 пологів.

Перинатальний центр — тут планують приймати понад дві тисячі пологів на рік

КУЛЬТУРА

Щирі картинки з українського життя

ПРЕМ'ЄРА. Тернопільські актори розповіли глядачам, як наші діди парубкували

Микола ШОТ,
«Урядовий кур'єр»

П'єсу-жарт «Як наші діди парубкували» Володимир Канівець написав на основі малюнка на одну дію Степана Васильченка «На перші гулі». Соковите й багате рідне слово, задушевні народні мелодії, іскристий гумор, колоритні, веселі й щирі миттєвості українського життя, прекрасну акторську гру — все воедино зумів зібрати і вималювати своїм талантом режисер-постановник народний артист України Олег Мосійчук.

Сюжет чи не традиційний для української класичної комедії: хлопець і дівчина кохають одне одного, та на заваді щастю стають батьки, соціальні перепони. Пройти крізь віхолу таких перешкод доведеться і Тимошеві Бондаренку (я бачив втілення цього образу актора Євгена Лаціка). Парубок любить Оленку (акторка Наталія Черненко) і прагне стати з нею на рушник щастя. Та Оленчина мати Василина (акторка Оксана Сачко) разом із чоловіком Савкою (за-

служений артист України Ігор Сачко) рішуче відмовляє молодим у благословенні. Причина для старших Щербин ніби й вагома: Тимош після одруження має бажання переїхати жити до своїх батьків, а Василина й Савка залишаться самі.

Яких страхіть доведеться їм пережити, в яку веремію кумедності потраплятимуть вони через Тимоша! Чого варта тільки сцена нічного викрадення коханої! Уже потім з'ясується, що поцупили з воза не Олену, а її матір.

Вистава ніби заряджена торбою сміху, простотою і щирістю. Режисер не вдавався до різних сучасних прийомів-ефектів, а занурив глядача у глибину народних традицій того часу.

Погоджуся з Олегом Мосійчуком, що український глядач стужився за такою виставою. Мабуть, саме тому п'єсою «Як наші діди парубкували» відкрив нинішній свій сезон Хмельницький обласний український музично-драматичний театр ім. М. Старицького. До слова, режисером-постановником її там теж був Олег Мосійчук.

Доки тато сплять... (Тимош — Євген Лацік, Олена — Наталія Черненко, Савка Щербина — заслужений артист України Ігор Сачко)

За порадою тернопільців, ще до окупації Росією Криму, сценічне прочитання цей твір отримав у Молодіжному театрі в Севастополі. Рівненський, чернівецький, деякі інші театри також не могли пройти повз таку запальну та легку музичну комедію. Коломийський драмтеатр

ім. І. Озаркевича відновив цю виставу в прочитанні світлої пам'яті режисера, композитора та співака з Тернополя народного артиста України Анатолія Горчинського.

Олег Мосійчук вірить, що глядач, передовсім молодий, стрийме прем'єрну виставу. Пан Олег свідомо йшов на те,

щоб розривати дію, яку динамічно побудував сам автор, народномузичними мікро-стопами (перервами). «Такі вистави української класики перевірені часом, вони затримуються в репертуарі», — впевнений Олег Петрович. У п'єсі лише шість дійових осіб. Але режисер вирішив залу-

чити до вистави більше молодих акторів, які зіграли парубків і дівчат, створили неймовірне танцювальне та гамірно-веселе тло. Попри те, що нині глядач прагне комедійних вистав, Олег Мосійчук впевнений, що гідне місце в репертуарі мають займати й п'єси, які «ставлять величезні знаки запитання», отже, хвилюють, спонукають думати, любити рідний край.

«Якби ми їх ставили раніше, були б свідомішими громадянами, то, напевно, не було б нині такого важкого часу, в цьому провина театру теж є», — ділиться думками пан Олег. Розповідає, що тривалий час прагне поставити «Тіні забутих предків», про п'єсу «Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці» теж думає. Є драматичний сюжет, написаний за мотивами оповідання Габрієля-Гарсія Маркеса, «Вуйцю з крилами». Це перенесений матеріал на наш український ґрунт, у Карпати, а доклався до цього письменник з Ужгорода Олександр Гаврош. Можливо, у травні таку роботу тернопільським театрам поталанить подивитися.

Григорій Кузневич повертається із забуття

Ольга ЛОБАРЧУК
для «Урядового кур'єра»

ІМ'Я. Вперше за 68 років, відколи тут, на сільському цвинтарі, спочив знаний «артист скульптурної штуки» Григорій Кузневич, невелике село Ганачівка на Перемишлянщині зустрічало стільки поважних гостей. Так відзначили 145-річчя від дня народження одного з найталановитіших скульпторів України і Польщі.

У село Ганачівка родина відомих різьбярів — вихідців із села Бруско, що на Любачівщині (теперішня Польща), — потрапила під час операції «Вісла». Григорій Микитович провів тут свої останні роки життя. Улюбленим ремеслом заробляти на хліб насущний вже не міг: ремонтував годинники. Жив замкнуто в родині свого брата, не маючи відповідного кола спілкування. «Я мав усе і все втрапив, зійшов на ніщо», — скаржився митець сам собі.

Один із дослідників його життя і творчості мистецтвознавець Теофіл Максимко дасть пояснення: «Епоха (Перша і Друга світові війни, переселення, бідність, мало замовлень. — Авт.) не дала змоги Григорію Кузневичу вписати гідну його таланту сторінку в історію європейського мистецтва».

Він піднявся із сільського різьбярства до професіонала завдяки таким львівським митцям, як ректор Львівської політехніки Юліан Захарійович та скульптор Юліан Марковський. Його скульптурні композиції зустрічають гостей міста Лева на центральному порталі будівлі вокзалу, у Стрийському парку, на вулиці Личаківській. У Польському Горинці він виготовив пам'ятник солдатів, який став символічним для всіх народів, розписав церкву в Чесанові.

Коли до Львова мав приїхати цісар Франц Йосиф, створити скульптурні композиції для нової

Життєвий і творчий шлях Григорія Кузневича ще повністю не досліджений

промислово-торгової будівлі, тепер це музей етнографії, управа міста доручила молодому й талановитому Григорію Кузневичу.

Завдяки матеріальній підтримці митрополита Андрея Шептицького мав у 1899—1902 роках студії в школі красних мистецтв Італії. Тут його вчителями були Антоніо Алегретті та Франтішек Яковаччі, Феррарі та Ригер. Там його скульптури «Перший хлібороб», «Гончар» отримали першу і другу премії в конкурсах. Їх придбало для музеїв Товариство художників Польщі.

У залі Львівського музичного училища увічнили його пам'ять і майстерність скульптурні погруддя Тараса Шевченка та Миколи Лисенка. На Личаківському цвинтарі експонувалися об'єкти, пов'язані з його життям і творчістю. В есе краєзнавця є чимало нових фактів із біографії неординарного українського скульптора Григорія Кузневича, якого в Польщі теж вважають своїм і довго шукали загублені сліди його останніх років.

Скульптор і художник Григорій Кузневич побував у Греції та Єгипті, в американській Філадельфії, де виготовив скульптури й орнаменти для українського храму. Його проекти пам'ятника Колумбові були представлені на конкурсі у США, а виготовив пам'ятник англійський скульптор. Скульптури Григорія Микитовича Христові та апостолові Петру біля храму в Сокалі на Львівщині мистецтвознавці прирівнюють до робіт відомого данського скульптора Торвальдсена. Та Кузневич про це вже не знає.

Остання робота Григорія Микитовича була скромною — меморіальна дошка загиблomu сільському міліціонеру.

Внучата небога Григорія Кузневича Марія Кухар-Кузневич розповіла мені, що недавно побувала на вечорі пам'яті митця у львівському Марійському товаристві. Серед його організаторів був і «Простір громадських ініціатив», який очолює нащадок вихідців із села каменярів Бруско Станіслав Ключовський. Його бабуна зналася з Кузневичами. Тепер «Простір...» відновлює надмогильні пам'ятники бруснянських майстрів, цвинтарі у Польщі та в Україні.

На вечорі презентував свою книжку «Григорій Кузневич. Шлях триумфу і забуття» автор ґрунтовних видань із фалеристики Степан Пахолко. Власне, фалеристичні знаки — невеликі скульптурні медалі авторства Григорія Кузневича — й привели пана Степана в Ганачівку. Він каже: так захопився майстерністю скульптора, що взявся досліджувати його життя і творчість. В есе краєзнавця є чимало нових фактів із біографії неординарного українського скульптора Григорія Кузневича, якого в Польщі теж вважають своїм і довго шукали загублені сліди його останніх років.

Аби було бажання — вік на заваді не стане

Олена ПЕЧЕНА
для «Урядового кур'єра»

НЕВГАМОВНІ. В Києві пенсіонери створили аматорський театр «КоМуЗа», який четвертий рік поспіль працює без допомоги спонсорів. Його прихистила бібліотека ім. М.Ю. Лермонтова, що в Солом'янському районі. «Спочатку думали: це тимчасово, побавляться й кинуть. Але цього Нового року відбудеться вже сьома прем'єра. Навесні, на попередній виставі, не було вільних місць», — каже директор книгозбірні Валентина Алімова.

Хтось вважає пенсійне свідоцтво вироком про соціальне забуття. Але саме зрілі роки можуть стати окрасою життя. Прикладів багато. Ось і Олена Муравйова, отримавши новий документ, вирішила проголосити себе

Сцена з вистави «Щлюби здійснюються на небесах»

режисером і почала збирати трупу. «У мене не було ні знань, ні досвіду, лише бажання робити щось цікаве», — розповідає вона. Як показало життя, в реалізації такого серйозного проекту, як створення аматорського театру з нуля, керуватися здоровим глуздом не можна. Перша зустріч із потенційною трупною розставила крапки над «і». Грати в театрі (чи грати в театр) хотіли саме жінки. Вік — за шістдесят.

Минуло півроку, і вистава за оповіданням Михайла Зощенка, в якій шановні тітоньки грали малечу, побачила світ. «Публіка була в захваті. Чи то від нашої гри, чи від сміливості», — згадує акторка Наталія Бернацька.

«У першому спектаклі мені дісталася роль семирічної дівчинки. Відчуття було дивовижне: на кожній репетиції ніби поверталася в дитинство. У другому спектаклі я грала собаку, у третьому — Червону Шапочку. Донька не перестав дивуватися, а її подруги від моїх акторських витоків просто в захваті», — розповіла актриса Людмила Жук.

— Спочатку було скрутно з реквізитами, — згадує акторка Наталія Яблунева. — Але секонд-хенд, запаси друзів і знайомих, наші золоті ручки зробили неможливе. Нині «КоМуЗа» пишається своїм вбранням. Особливо вечірніми сукнями.

На засадах самозабезпечення ґрунтується й репертуарна політика. Аматори — не профі. Куражу вдосталь, а майстерності й пам'яті бракує. Тому драматургів знайшли у своєму колективі, і відтоді п'єси пишуть спеціально під трупу. А цим може похвалитися не кожен справжній театр.

Насамкінець. Згідно з сучасними опитуваннями, 93% респондентів підтвердили, що їхнє уявлення про вік радикально відрізняється від батьківського. Британці вважають, що найщасливіший час в житті людини настає після п'ятдесяти п'яти років.

Хтось скаже: в нас інакше, ми живемо в скрутні часи. Але хіба бувають легкі часи? Усі покоління сповна випивають свою чашу. Якщо думати лише про негаразди, то ніколи не станеш щасливим. І хоч рецепти від актрис театру «КоМуЗа» не універсальні, прислухатись до тих, хто зумів зробити радіснішим своє життя, варто.

ЕКРАН

Режисер-документаліст,
сценарист Валерій Балаян:

«Уже давно слід викоренити з телеефіру потворне російське мило»

Фото з сайту blogspot.com

Нещодавно відомий режисер нуперше побував на Тарасовій горі в Каневі, ще в кількох історичних місцях Шевченкового краю. А зустрілися ми з Валерієм Балайном у Черкасах, коли він відвідував кімнату-музей Василя Симоненка.

ВК Валерію Вазгеновичу, чи багато знали про Василя Симоненка, перш ніж відвідали його музей?

— Про нього чимало чув, знаю деякі вірші. Але це вперше дізнався про подробиці його трагічної долі, відчув ту атмосферу, в якій він жив. Мене це дуже вразило, адже Василь Симоненко — великий син України. Ця постать, на мій погляд, співмірна своїм патріотизмом із Тарасом Шевченком. Черкащани мають пишатися тим, що саме тут працював, саме тут народив свої полум'яні вірші великий поет.

Мене запросили колеги з Черкас і Канева. Я провів майстер-класи для канівських студентів за своїм фахом. А ще — я ніколи не був на Черкащині, тож завітав на Тарасову гору. Мені цікаво спілкуватися з місцевими людьми, ми часто інколи навіть годинами дискутуємо, обговорюємо різні події. Побачене на Черкащині для мене — несподівана радість. Цікаві співрозмовники, красиви, яких я ніде не бачив. Для мене це відкриття.

ВК Чи не надихнуло вас відвідання цих місць зняти наступну свою роботу саме за черкаською чи симоненківською тематикою?

— У мене вже кілька таких розмов відбулося в Каневі. Це місто, яке можна і потрібно розвивати як культурний центр України. Це стоїть й кінофестивалю, який там відбувається (цьогоріч у Каневі офіційно відкрили перший Канівський міжнародний фестиваль сучасного кіно). З його організаторами говорили про те, як зробити захід ще цікавішим, як долучити до нього відомих професіоналів із галузі кіномистецтва, вдосконалити концепцію. Адже щоб такий регіональний фестиваль став насправді успішним, слід звузити його тематику, сфокусувати на якійсь ідеї. Гадаю, це тільки перша моя поїздка, далі контакти триватимуть.

ВК Як, гадаєте, потрібно знімати кіно про такі постаті, як Василь Симоненко? В чому, з фахового погляду, вбачаєте складність?

— Успіх такого кінонапрямку залежить від міри таланту того, хто за це візьметься. Наприклад, про Анну Ахматову є десятки документальних і навіть ігрових фільмів. Про Мандельштама, про Пастернака... Це якщо говорити про російських поетів. Та я, на

жаль, ще не бачив такого фільму про Ліну Костенко чи когось із плеяди видатних поетів-сучасників, який би був конгеніальний, співмірний із талантом цих постатей. Це навіть не питання грошей, які держава має надавати. Це насамперед питання авторів майбутніх проектів. Якщо це буде людина національно свідомо, з боєм у серці за Україну, зі своїм особистим відчуттям і баченням постаті Симоненка, на такий фільм чекає успіх.

ВК Як на телебаченні і в кіно слід налагодити роботу в цьому напрямі?

— Професійні продюсери, сценаристи захищають проекти. До цього слід долучити й громаду. Гроші від держави й меценатів на такі речі слід проводити через гранти. Щоб автори на загальне розказували, як бачать утілення ідей. Водночас фахівці повинні отримати ширший вибір із письмових і презентаційних матеріалів. Так би мовити, обов'язково влаштовувати громадський конкурс. Вплив такої комісії із справді авторитетних діячів (але не чиновників) на успіх проекту важко переоцінити. Наприклад, у музеї Симоненка побачив фотографії Івана Дзюби. Чому б і його, й інших визнаних діячів не залучати до такої ради? Громадським голо-

ДОСЬЄ «УК»

Валерій БАЛАЯН. Народився 1960 року в місті Суми. Закінчив сценарне відділення Вищих курсів сценаристів і режисерів Держкіно СРСР. Працював різноробочим на кіностудії «Ленфільм», асистентом оператора на Ленінградській студії документальних фільмів, у різних знімальних групах. За його сценаріями поставлено понад 40 документальних фільмів, більш як 60 він зняв самостійно як режисер. Член Національної спілки кінематографістів України, член правління Кримського відділення Національної спілки кінематографістів України, член Гільдії кінорежисерів. Одна з останніх режисерських робіт — «Хузімстерпутін». З 2008 року працював спеціальним кореспондентом Радіо «Свобода» в Криму.

сом вирішувати, як втілювати, на чому акцентувати...

ВК Наскільки велика потреба в таких фільмах? Чи не переобтяжений культурний простір такою тематикою?

— Україна повинна не приховувати від світу своїх геніїв, а широко і яскраво показувати. Нині особливий час для просвітницької роботи. Щоб люди не дивилися московські серіали, які зомбують, руйнують свідомість українця. Це справді зомбування, я прошу мені повірити, адже маю 25-річний досвід роботи на різних каналах російського телебачення. Останніми роками я зрозумів, що ефект від цього зомбування прогноують і планують. Цьому підпорядковано багато інструментів і засобів «агітпрому» сусідньої держави. Мета — знищити національ-

ну свідомість у пострадянському просторі.

ВК Але ж маємо заборону на деякі такі фільми.

— Звичайно, заборона — то законічний захист. Але дивлюся телевизор, той же «Інтер», інші канали й оце потворне мило бачу знову й знову. Чому це й досі є в нашому телеефірі? Гадаю, треба вже давно це викоренити. Логічно, що задля цього потрібні високоякісні українські фільми. Саме про наших громадян, про героїв України різних часів. Я вірменин, але вважаю себе українцем, тому мені болить те, що бачу в інформаційному і культурному просторі нашої країни.

Роман КИРЕЙ,
«Урядовий кур'єр»

Неказкова історія з Аркадієм Казкою

НА ЧАСІ. Чернігівська журналістка Ірина Воробей створила фільм, який не повчає, а веде за собою

Євдокія ТЮТЮННИК,
«Урядовий кур'єр»

Іноді, вмикаючи телевизор, хочеться відійти від невеликих новин, «мила» і численних шоу, які виносять мізки подалі від реальності. Тож час від часу пригадую притчу про мавпу, котру господарі почали годувати лише її улюбленою рисовою кашею. Спочатку домашня улюблениця страшенно раділа кожній мисці, потім захоплення почало поступово минати. Зрештою, настав день, коли тварина зовсім відмовилася від їжі.

Тож коли в мене виникло таке «мавп'яче» бажання, увімкнувши телевизор, знайти щось нове, вирішила поцікавитися, що пропонують глядачам місцеві телевізійники. Винагородою за цю ідею став цикл авторських програм редактора Чернігівської обласної державної телерадіокомпанії «Сівер-Центр» Ірини Воробей «Коліскова для дорослих».

Присяга на вірність ідеї

Це, можна сказати, історичні теленариси, замішані на колоритних і яскравих легендах сіверського краю (тому й «коліскова»), приправлені свіжим поглядом та креативним підходом до їх практичного відеовтілення.

Готично-загадкова, продумана до дрібниць заставка з відповідним, трохи моторошним, музичним супроводом, чіпляє вже з перших секунд. У крапках традицій жанру глядач ніби проходить часовий тунель, і ось він у Чернігові початку минулого століття. Тут його зустрічає відомий далеко за межами поліського краю кобзар-лірник Василь Нечепан, розповідаючи про славу козацьку минувшину. Проте, що кого тільки не приносив нечистий на українську землю, та завжди знаходився молоді звитяжці, котрі давали відсіч усім ворожим загарбницьким намірам.

Цього разу, як завжди автор передачі, йдеться про напівміфічне «Братство самостійників». Йдуть кадри присяги віддати життя справі визволення українського народу. Її складає молодий чернігівець Роман Бжеський (актор Микола Бичук), котрий згодом написав книгу про події тих років і назве її «Прелюдія поступу». А прийняв ту палку клятву майбутній український письменник родом із Седнева Аркадій Казка (актор Євген Сидоренко).

Події, котрі розгортаються, коментують історики Володимир Бойко та Тамара Демченко. Тому побачене на екрані сприймається дуже органічно, хоч як не впізнати улюблених акторів Молодіжного театру. Та їхній хист і вдачі роздирли, задумані автором цього короткометражного фільму, роблять свою справу: побаченому віриш і хочеться йти далі за сюжетом.

За історичними даними, «Братство самостійників»

виникло у Варшаві напередодні Першої світової війни. Його лідером вважається уродженець Київщини Валентин Отамановський. У київському відділенні «Братства» налічувалося 30 осіб, Чернігів був своєрідним філіалом. За словами Володимира Бойка, тут якась частина критично мислячої молоді, зокрема учнів чоловічої гімназії, замислювалася: хто вони такі і чого хочуть.

Обстоювали неділиму Україну

Члени «Братства самостійників» давали присягу самому Богу присвятити життя визволенню України. І хоч ми бачимо дуже молодих людей (по 16—17 років), їхня діяльність викликає повагу. «Ми всі повинні триматися вкупі, тільки тоді зможемо перемогти ворогів нашого народу», — каже Аркадій Казка.

— Це була організація дуже невеликого кола осіб,

які не мали ні писаної програми, ні статуту, — розповідає Тамара Демченко. — «Братство самостійників» мало юнацькі об'єднання, невеликі спілки по 3—5 осіб.

Цілоком тасматна організація (навіть її члени не знали достеменно про кількість самостійників) сповідувала націоналістичні ідеї. Роман Бжеський написав у книжці, що очолював братчиків Василь Елланський, згодом відомий під псевдонімом Блакитний, членами були поет Павло Тичина, Аркадій Казка, тоді ще нікому невідомий мовчазний і скромний студент. Ніхто не знає своєї долі, — продовжує розповідь Ірина Воробей. — Згине в тюремних катівнях Аркадій Казка, на чужині помре Роман Бжеський. Та доки вони були живі, їх хвилювала не власна доля, а доля Української держави.

Це підтвердив і Михайло Байдаков, внучатий племянник Григорія Казки, котрому теж надали слово в програмі.

Не хочеться розкривати геть аж всі перипетії цієї надзвичайно цікавої і повчальної розповіді. Нехай усі охочі знайдуть її на «Ютубі» і самі переконуються, що наш народ у всі часи обстоював свою волю і свою долю. Минуло трохи більше століття і така необхідність постала знову. Боротьба за незалежність триває. І якби скрізь, де в останні кілька років пролило кров, виростала калина, ми б мали калінові гаї. Та саме зв'язок поколінь, героїчний приклад попередників надихає нащадків бути мужніми і відповідальними за долю країни.

Судячи з усього, Ірина Воробей здійснила величезну організаційну і підготовчу роботу. І що тут казати — їй разом з колегами і добровільними помічниками, котрі працювали не за гроші, а за ідею, вдалося зробити фільм, котрий бере за душу. І не повчає, а веде за собою.

ЛЮДИ І ЧАС

110 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЛЕОНІДА БРЕЖНЕВА

Зірковпад дорогого Ілліча

ПОГЛЯД. У переважної більшості наших співвітчизників образ Генерального секретаря ЦК КПРС, Героя Соціалістичної Праці та чотириразового Героя Радянського Союзу асоціюється із шамкаючим маразматиком, якого попідруки виносили на трибуну. Саме таким запам'ятовується «дорогий Леонід Ілліч» в останні роки свого правління. Однак на момент скинення Хрущова та обрання 58-річного Брежнєва тоді ще Першим секретарем ЦК КПРС він здавався майже молодим красенем. Особливо на тлі пам'ятного всім Сталіна та мішкуватого «любителя кукурдзи», якому на час усунення від влади вже виповнилося 70 років.

Більше того, саме Брежнєв уперше з часів НЕПу, що закінчилися ще в 1920-х, нагодував і одягнув простих радянських громадян, які, на відміну від партноменклатури, десятиріччями не мали вдосталь навіть хліба.

Справді революційними перетвореннями на селі стали видача колгоспникам омріяних паспортів, що фактично розкріпачило селян, оплата їхньої праці грошима, реальна електрифікація країни. Вже мало хто пам'ятає, що до державних ліній електропередач раніше підключали лише міста, робітничі селища, радгоспи. Натомість джерелом енергопостачання сіл були зняті з тракторів старенькі двигуни, які крутили електрогенератори. Ця техніка працювала лише по кілька годин на добу, а її потужності бракувало навіть для нормального освітлення, унаслідок чого «лампочки Ілліча» (мався на увазі Ленін) у хатах колгоспників ледь жевріли.

Саме за Брежнєва стало не шість, а п'ять робочих днів на тиждень, 8 березня і 9 травня оголосили вихідними днями, а колишні воїни-фронтовики отримали хоч якісь реальні пільги і пошану. Зменшення терміну строкової служби в армії і на флоті на один рік призвело до скороченням їхньої чи-

сельності на третину та дало змогу спрямувати вивільнені кошти в економіку.

До речі, цілком заслужене звання Героя Соціалістичної Праці Брежнєв отримав за внесок у розвиток космічної галузі. Однак після обрання Генсеком йому не забракло розуму і сміливості відмовитися від продовження затратної гонки за освоєння навколоземного простору, яку на рівних із США можна було вести лише ціною злиднів власного народу.

Втім, не менш промовистий для розуміння суті брежнєвської політики є вирішальний у його долі факт, яким ще особисто невідомий Сталіну перший секретар Запорізького обкому ВКП(б) вперше привернув увагу «вусатого вождя». У доповідній міністра державної безпеки Абакумова повідомлялося про «кричущий факт порушення сталінської Конституції», коли в Запорізькій області за особистим розпорядженням Брежнєва під час перших повоєнних виборів до Верховної

Ради УРСР уповноваженим у виборчих комісіях роздали запасні бюлетені для заміни вкинутих до скриньок із відміткою «проти».

Реакцією Сталіна стало нагородження «злочинця» орденом Леніна та призначення здібного «бійця партії» спочатку керівником значно важливішої Дніпропетровщини, а невдовзі — Молдавської РСР, де «організаторський талант» майбутнього Генсека розкрився повною мірою. До речі, ще на фронті у службовій характеристиці тодішнього начальника політуправління 18-ї армії бригадного комісара Брежнєва з'явився запис, що він «багато питань вирішує як господарник, а не як політпрацівник».

Вміла організація «правильного» голосування — лише один приклад того, що стало буденною повсякденністю за правління вже самого «дорогого Леоніда Ілліча». Причому це стосувалося навіть його особисто, бо в документах Брежнєва, залезно від політичної ситуації, він то українець, то росіянин. День народження, який припадає на 19 грудня 1906 року за старим стилем і за загальними правилами мав би змінитися на 1 січня 1907 року, вся країна теж відзначала «як виняток».

«Зразковий сім'янин» і невинуватий донжуан, людина без національності і «щирий патріот», теоретик марксизму-ленізму і сіра посередність — все це різні іконостасі однієї і тієї особи, останні роки правління якої стали апогеєм розходження проголошуваних лозунгів із реальними справами. Під аккомпанемент правильних промов відміталися дедалі найагальніші реформи, ерзацом демократії служили зразково відпрацьовані виборчі технології, розквітла корупція, а країна зміцнювала свою залежність від продажу нафти і газу за кордон. Втім, чи багато відмінностей у СРСР часів застою від сучасної путінської Росії?

Манія Брежнєва до нагород стала темою безлічі в'їдливих анекдотів і карикатур

150 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАЛЕРІЇ О'КОННОР-ВІЛІНСЬКОЇ

«Скарб» патріотки

ПРИКЛАД. Донька заможного поміщика ірландського походження, яка народилася на Полтавщині, своїм наверненням до українства завдячує впливу чоловіка старшої сестри Ольги — композитора Миколи Лисенка.

Видатна діячка «Просвіти», журналістка, знана письменниця, чий п'єси з успіхом йшли на сцені театру Миколи Садовського, — все це різні грані неординарних здібностей талановитої жінки, яка після одруження з викладачем Київської політехніки і племінником української письменниці Марка Вовчка Олександром Вілінським обрала собі подвійне прізвище.

Після публікації у «Літературно-науковому віснику» повісті Валерії О'Коннор-Вілінської «Скарб» сторінки твору за наказом царської цензури вирізали з уже віддрукованого накла-

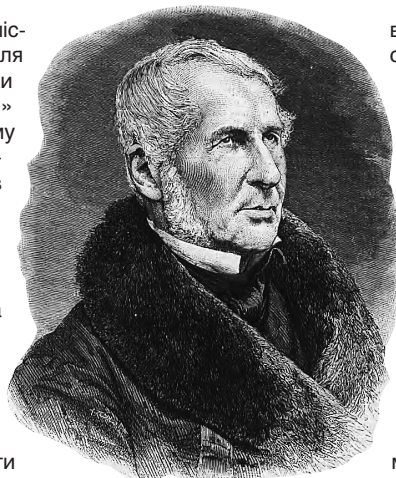
ду журналу, а авторку запроторили до в'язниці за «український сепаратизм».

Після повалення царя та окупації Києва червоногвардійськими бандами Муравйова подружжя Вілінських поставили до стінки. Від загибелі врятував щасливий випадок: в останню мить перед розстрілом їх упізнав більшовик Чувілов, якого колись переховували у себе «вороги революції».

Життя в еміграції та організація українських вишів у Чехословаччині — ще одна важлива сторінка біографії Вілінських. Втім, зазвичай про них згадують, як про прийомних батьків рано осиротілої Харити Кононенко — майбутньої організаторки Українського Червоного Хреста, яка продовжила їхню естафету патріотизму і доброти.

215 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТИМКА ПАДУРИ

Польський лірник з української Махнівки

Щире слово Тимка Падури стало передумовою руху хлопоманів, без внеску яких годі уявити національне відродження України

ПОСТАТЬ. Легендарна пісня «Гей, соколи», яка після презентації у фільмі Єжи Гофмана «Вогнем і мечем» стала пізнаваною в усьому світі, створена Тимком Падуру. Він родом із Іллінців на нинішній Вінничині і, на відміну від більшості своїх сучасників-поляків, сприймав Україну не як край для колонізації і спольщення, а як землю козацької слави.

Вже під час навчання у Кременецькому лицей юний Тимко Падура захопився збиранням фольклору, записуючи тексти звичними йому латинськими буквами, а згодом став одним із зачинателів так званої української школи польського романтизму. Саме з неї розпочалося відродження самосвідомості поляків, які гордилися не так своїм шляхетським походженням, як власним вільнолюбством і лицарством. На відміну від дворянства, яке визначається за походженням, культ особистої честі та відваги, на яких ґрунтувалася козацька вольниця, зруйнував кастові розмежування між поляками, нарешті об'єднавши шляхту і хлопів у один народ.

Прикро, що в сучасній Польщі призабули, чим завдячують Україні, легенди якої фактично повернули полякам віру в себе. Не дивно, що начебто скромний лірник Тимко Падура був бажаним гостем у маєтках тодішніх магнатів, які вперше за багато десятиріч відчували, що українці не бидло, з яким воювали їхні батьки і діди, а достойні поваги і наслідування лицарі, пісні про подвиги яких вчать

цінувати Вітчизну дорожче за власне життя.

Не менша заслуга Тимка Падури в тому, що він одним із перших мав мужність заявити: незалежність України — необхідна умова «для справи загальної свободи». Більше того, навіть назва організації, на таємному засіданні якої 1825 року в Житомирі виступив із доповіддю поляк-лірник, називалася «Narodowe Towarzystwo Patriotyczne», а не польське «Патріотичне товариство», як донині стверджується у більшості наукових праць українських дослідників. Різниця на перший погляд незначна, однак напрочуд суттєва, бо легендарне гасло польських повстанців «За нашу і вашу свободу» бере початок від часів Тимка Падури, коли два народи почали усвідомлювати, що

вони не вороги, а союзники у спільному протистоянні російському великодержавному шовінізму.

Так само, як поляки завдячують українцям відродженням козацького романтизму, який врятував Польщу, українцям гріх забувати, що заснована еміром Ревухою (графом Вацлавом Ржевуським) у Саврані на нинішній Одещині кобзарська школа, яку очолив Тимко Падура, значною мірою посприяла збереженню і зростанню майстерності наших народних співців. Навряд чи хтось ризикне заперечувати, що поетичне слово Шевченка бере початок саме від мандрівних кобзарів, які врятували душу народу та його справжню історію. Та мало хто знає, що широківідому думу про благородного розбійника Устима Кармелюка «За Сибіром сонце сходить» створив Тимко Падура, з легкої руки якого пісня стала справді народною.

Не лише вихованці савранської школи, а й їхні наставники мандрували Україною. Зокрема збереглися достовірні свідчення про перебування Тимка Падури на Полтавщині та аж на Кубані, де польський лірник з українською душею під виглядом діда-кобзаря нагадував «хохлам», хто вони і яких батьків діти. Навіть дивом виграні в лотереї неمالі кошти вже молодий шляхтич витратив на видання книжки зі створеними ним українськими піснями, доживаючи віку в селі Махнівці на Вінничині, яке за радянських часів стало Комсомольським.

45-РІЧЧЯ ЗАПИСУ ПЕРШОГО ВИПУСКУ «ПЕСНИ ГОДА»

«Червона рута» підкорила слухача

У 1971 році, коли записували перший випуск «Песни года», мало хто міг уявити, що цю подію пам'ятатимуть лише завдяки «Червоній руті»

СИМВОЛ. «Ми слухали «Червону руту» і для нас Україна була центром Європи» — вторять один одно-

му найвідоміші співаки і композитори тодішнього СРСР. Великою мірою саме завдяки пісні-легенді, що прозвуча-

ла у започаткованій на всесоюзному телебаченні програмі «Песня года», цей телепроект здобув тривале життя.

ВІСТІ ЗВІДУСІЛЬ

Ой, хто, хто
Чудотворця
просить...

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ. Найбільша в країні резиденція Святого Миколая працює у Великій Лаврській дзвіниці

Коли твоя рука у маминій, і пишеться краще

Оксана ГОЛОВКО,
Юрій САПОЖНИКОВ
(фото),
«Урядовий кур'єр»

Одна з найвідоміших українських колядок «Ой, хто, хто Миколая любить...» час від часу зазнає змін. По-своєму співали і співають її в різних кутках нашої держави в різні часи. Приміром, у XX столітті був поширений патріотичний варіант, який виконували сміливці попри московське самодурство і терор:

Ой, глянть, глянть
на Вкраїну рідну,
Ой, глянть, глянть
на знищену, бідну.
Ми тебе всі люди молим:
Проси в Бога ти їй долі,
Миколаю! (2)
Та проси долі для України:
Ой, нехай встане із руїни,
Доля щастя хай вітає,
В славі й волі хай сіє,
Миколаю!

Нині, у знаковий період виборювання кров'ю

справжньої незалежності, сучасні митці надають власного звучання старовинному кантові.

Змінилися й прохання до Чудотворця. Не лише в дорослих, а й у наших дітей.

Другий рік поспіль Національний Києво-Печерський історико-культурний заповідник спільно з місцевою владою облаштовують у приміщенні Великої Лаврської дзвіниці резиденцію Святого Миколая.

Сидить дитячий улюбленець і один з найшанованіших святих нашого народу, звісно, зверху. Тож аби дістатися до нього, треба подолати чимало сходинок (Велика Лаврська дзвіниця до з'яви хмарочосів була найвищою київською спорудою). Отже, у кожного, хто підіймається, великого чи малого, є час добряче обдумати своє бажання.

Черга до Чудотворця аж до сходів. Замовляють ба-

жання як діти, так і дорослі. Святий Миколай слухає вірші, читає листи і, звісно, виконує бажання. Цікавиться поведінкою та добрими справами. Запевняє: мрії збуваються лише у слухняних. Неслухи отримають під подушку різку.

Забаванки малечі Миколай не виконує. Намагається пояснити, що краще отримати багато друзів, здоров'я та сили, ніж новий гаджет. А один хлопчик так прямо й зізнався нам: «Лего» мені мама купить, а про те, щоб тато повернувся з війни, вона тільки молиться...»

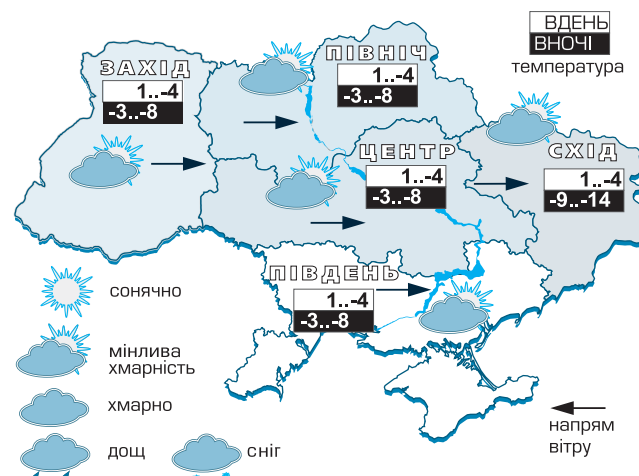
Про мир і згоду — це новітні бажання сучасних дітей, і вони обов'язково здійсняться, а про те, що протягом двох місяців почесні обов'язки Святого Миколая виконує співробітник Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника, їм знати не обов'язково.

До речі, цьогоріч у резиденції Святого Миколая, яку вже визнала найбільшою в Україні Національна книга рекордів, планують встановити ще одне досягнення: написати найдовшого листа Чудотворцеві і зафіксувати його.

За кожне бажання — іграшка на ялинку

ПОГОДА НА ЗАВТРА

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ
НА 18 ГРУДНЯ

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	-3 -8	+1 -4	Черкаська	-4 -9	+1 -4
Житомирська	-3 -8	+1 -4	Кіровоградська	-3 -8	+1 -4
Чернігівська	-3 -8	+1 -4	Полтавська	-3 -8	+1 -4
Сумська	-3 -8	+1 -4	Дніпропетровська	-3 -8	+1 -4
Закарпатська	-7 -12	+1 -4	Одеська	-3 -8	+1 -4
Рівненська	-3 -8	+1 -4	Миколаївська	-3 -8	+1 -4
Львівська	-6 -11	+1 -4	Херсонська	-3 -8	+1 -4
Івано-Франківська	-7 -12	+1 -4	Запорізька	-5 -10	+1 -4
Волинська	-3 -8	+1 -4	Харківська	-8 -13	+1 -4
Хмельницька	-4 -9	+1 -4	Донецька	-8 -13	+1 -4
Чернівецька	-9 -14	+1 -4	Луганська	-9 -14	+1 -4
Тернопільська	-3 -8	+1 -4	Крим	-3 -8	+1 -4
Вінницька	-3 -8	+1 -4	Київ	-3 -5	-1 +1

Укргідрометцентр

«Зелені мурахи»
посадили сонячне
дерево

Світлана ІСАЧЕНКО,
«Урядовий кур'єр»

СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ. На відкритому майданчику Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу з'явилася незвичне дерево — зелено-енергетичне. Його листя — обернені до сонця яскраво-сині панелі — перетворюють енергію сонячних променів на електричний струм. Студенти та викладачі можуть зарядити від сонячного дерева мобільні телефони, ноутбуки. За безкоштовну підзарядку вони дякують передовсім «Зеленим мурахам» — команді івано-франківської молоді, не байдужій до проблеми довкілля, яка знає, як ці проблеми подолати, зокрема, разом із студентським парламентом університету нафти і газу за фінансової підтримки Української молодіжної кліматичної організації.

Технічне оснащення сонячного дерева, транспортування та монтаж його конструкцій організував університет. Особливо активними в реалізації цього проекту були керівники та студенти Інженерно-екологічного інституту, що входить до складу університету. Інститут запросив усіх присутніх на відкритті сонячного дерева відвідати свій центр інтерактивного навчання «Нова енергія», ознайомитися з найсучаснішими екологічно чистими енерготехнологіями, розробку і впровадження яких забезпечують вчені університету.

Співзасновниця ініціативи «Зелені мурахи» та менеджер проекту Ірина Сопільняк вручила Івано-Франківському університету нафти і газу символічний сертифікат на користування сонячним деревом.

Завдяки «Зеленим мурахам» в адміністративному центрі Прикарпаття нещодавно стартував проект «Покоління Stanislawowa», спрямований на підвищення екологічної культури та обізнаності івано-франківських школярів і студентів, популяризацію використання альтернативних джерел енергії.

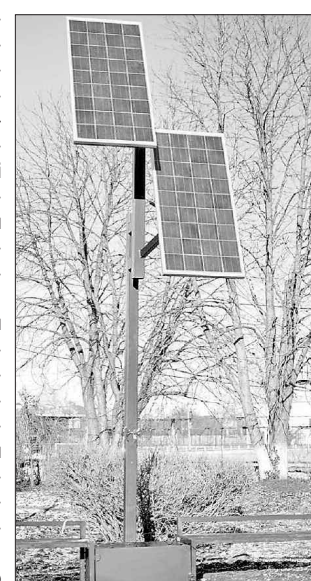
Один стовпчик, дві панелі,
а скільки користі

Фото з сайту robudovano.com.ua

Маріуполь: є кому писати і для кого

Павло КУЩ,
«Урядовий кур'єр»

ЧИТАНКА. У приморському Маріуполі представники місцевих творчих кіл відзначили 20-річчя літературного музею при бібліотеці імені Володимира Короленка, що збіглося з підбиттям підсумків та нагородженням переможців міського творчого конкурсу «Краща книга-2016». Найбільший ужинок відзнак зібрали представники одного з найдавніших в Україні літературних об'єднань при редакції

газети «Приазовский рабочий», яке гуртує довкола себе місцевих літераторів уже 92 роки. Найкращими у номінаціях «Художня література. Поезія» та «Збірники творів» стали члени Національної спілки письменників України Микола Новосьолов та Наталія Харакоз (до речі, багаторічний керівник «Азов'я»), а лаври лауреатів приміряли Олена Винник, Людмила Щербак, Віктор Федоров, Іван Шостак. У номінації «Художня література. Проза» поза конкурентією став журналіст і

письменник Віктор Сухоруков із книжкою «Пригоди маленького мене. Розповіді про Маріуполь, якого вже немає і ніколи не буде». А Гран-прі конкурсу отримали патріархи тутешнього літературного руху — поет Павло Безсонов та літератор і краєзнавець Павло Мазур.

Цей та інші творчі заходи переконливо довели: місто моряків і металургів, як традиційно називають Маріуполь, ще має імідж міста літераторів. Адже тут, окрім вже згаданого «Азов'я», не без

успіху працюють кілька літературних об'єднань та клубів: «Прометей», «Сузір'я Ліри», «Світанок», «Світло», «Моряна» (має статус міжнародного). А поетичний клуб «Іллічівські зорі» навіть створив кілька філій: «Первоцвіт», «Перлина» та «Романтика». Усім згаданим об'єднанням притаманні творча активність та креативність, що засвідчують періодичні цікаві літературні зустрічі, авторські читання, літературно-музичні концерти, монодрами, творчі конкурси.